

Gian Phòng Ngọt Ngào

Contents

Gian Phòng Ngọt Ngào	1
1. Chương 1: Quay Phim Trước Ngày Nghỉ	1
2. Chương 2: Gặp Gỡ Trên Đảo	3
3. Chương 3: Chuẩn Bị Trong Phòng Tắm	5
4. Chương 4: Uyên Ương Dục	6
5. Chương 5: Mật Yêu Trong Phòng Tắm	8
6. Chương 6: Ôn Tồn Trong Chăn	10
7. Chương 7: Cắm Vào Khi Ngủ	11
8. Chương 8: Kích Động Trong Quán Rượu	13
9. Chương 9: Thân Cùng Tâm Biểu Đạt (thượng)	14
10. Chương 10: Thân Cùng Tâm Biểu Đạt (trung)	16
11. Chương 11: Thân Cùng Tâm Biểu Đạt (hạ)	18
12. Chương 12: Đại Kết Cục	19

Gian Phòng Ngọt Ngào

Giới thiệu

Editor: Từ Khuynh Ngôn Thể loại: Hiện đại, cao H, hài kịch chức tràng ẩm áp HE. Ngại ngừng công X ôn nhu thụ, niên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gian-phong-ngot-ngao>

1. Chương 1: Quay Phim Trước Ngày Nghỉ

“A... A a...”

Tùng Trạch mặt ửng hồng, môi khẽ nhếch, nhắm mắt lại phát ra một trận lại một trận rên rỉ tiêu hồn.

Toàn thân anh trần trụi, hai chân mở ra, giống như một con thú khát khao ngồi ở trong ngực của một nam nhân, hai cái chân dài trắng nõn đều treo ở bên hông đối phương, hai tay thì lại ôm thật chặt vai người kia, thân thể tuân thủ theo một loại tiết tấu nhanh chóng nào đó mà nhún.

Hạ thân anh ngậm lấy một cái côn thịt thật thô to, cứ theo động tác của anh mà thân thể lên lên xuống xuống theo nhịp, côn thịt ở trong tiểu huyết ra ra vào vào, không ngừng mang ra chất lỏng đậm mỹ.

Tùng Trạch một bên dong đưa vòng eo, một bên xa ngã mà kêu gào, mồ hôi tỉ mỉ từ trên trán rơi xuống, lộ ra thân thể bởi vì sự hưng phấn mà nhanh chóng ửng hồng.

Đột nhiên, anh cao giọng ngâm nga một câu, thân thể run lên, tất cả động tác dừng lại hết thảy, cả người vô lực nằm sấp trong ngực nam nhân.

Hậu huyết mạnh mẽ co giật, bên trong co rút đến độ khiến cho nam nhân phải thở dốc một trận, nam nhân nâng lên hai cánh móng của anh, ở trong huyết động nước chảy lầy lội không thể tả mạnh mẽ chọc vào mấy lần, rốt cục cũng bắn.

Nam nhân dứt quãng bắn ba lần, tất cả chất lỏng sền sệt đều phun tràn trên vách tường ẩm áp, Tùng Trạch ân rên một tiếng, nhẹ nhàng giật giật, con mắt mở một chút, con ngươi trong suốt lộ ra một mảnh thủy quang, vẻ mặt cao trào thì vô cùng mê người.

Nam nhân nâng đỡ cái móng của anh, đem thân thể của anh nâng lên trên, hậu huyết nhắm ngay hướng chính diện đang quay của máy quay phim.

Miệng nguyệt hồng nhạt bởi vì bị thao ở thời gian dài nên vẫn chưa hoàn toàn khép lại, vẫn còn đang trong tình trạng co rút kịch liệt, thịt non bên trong vì bị ma sát lâu nên vẫn còn nằm bên ngoài, vừa hồng lại mềm, một luồng chất lỏng bạch trọc sền sệt vẫn còn đang treo ở phía trên, chậm rãi nhỏ xuống.

Nam nhân nắm lấy cái móng của Tùng Trạch, dùng sức đẩy ra đôi móng tròn trịa lại hút hàng kia ra, làm cho máy quay phim đem hình ảnh tinh dịch chảy ra quay càng thêm rõ ràng.

...

“Được... Cắt! Hai vị lão sư cực khổ rồi!”

...

Một phen bận rộn, Tùng Trạch uể oải, rốt cục cũng hoàn thành nhiệm vụ quay hết bộ phim. Anh ung dung khoác một cái áo khoác, bưng một chén trà nóng đi tới kế bên đạo diễn.

“Vừa nãy quay như vậy có ổn chưa?”

“Cực kỳ tốt! Tùng Trạch lão sư không hổ là tình nhân trong mộng của các nam nhân nha!” Đạo diễn hiển nhiên hết sức hài lòng, than thở một tiếng, “Cậu cùng Mục Dã phối hợp thực sự là quá hoàn mỹ!”

Tuy rằng không phải lần đầu tiên nghe được những lời khen như vậy, nhưng Tùng Trạch vẫn là ngưỡng ngừng nở nụ cười, rốt cục tảng đá lơ lửng ở trong lòng cũng rơi xuống.

Người cùng anh diễn ngày hôm nay chính là một người mới, hai người lần đầu gặp mặt còn chưa quen, Tùng Trạch lo lắng mình diễn không đủ để lấy lòng khán giả.

May là, mặc dù hợp tác cùng với người mới, nhưng dù sao cũng là nam ưu, thể lực kinh người, hạ thân lấy số đo cũng vô cùng khả quan.

Tùng Trạch ngậm qua vô số cơn thịt của nam nhân, có thể nói thân kinh bách chiến, ngày hôm nay thể nhưng vẫn như cũ tất cả đều bị anh làm cho đến cao trào, hồn nhiên vong ngã.

Đạo diễn đánh gãy mạch suy nghĩ của anh, thân thiết hỏi một câu: “Lão sư hai ngày nay liền đi sao?”

“Đúng vậy!” Tùng Trạch gật gật đầu, cười nói: “Đây là lần du lịch mà tôi chờ mong nhất, ngâm lại cảm thấy thật là hưng phấn!”

Đạo diễn “A” một tiếng, nói: “Vậy thì cậu hãy nhân khoảng thời gian này nghỉ ngơi thật tốt nha! Trở về lại cho chúng tôi những thước phim đẹp đẻ nhất nhé!”

“Cảm ơn! Khoảng thời gian này ông vất vả rồi!” Tùng Trạch đứng dậy, hướng đạo diễn chào một cái, lại hướng tới những người khác trong phòng cúi người chào nói, “Mọi người vất vả rồi!”

Mọi người dồn dập đáp lễ: “Lão sư cực khổ cho anh rồi.”

...

Cùng mọi người nói lời tạm biệt xong, Tùng Trạch từ phòng lấy đồ, lấy một chiếc áo khoác mặc vào đi ra ngoài.

Phía sau có người gọi một tiếng: “Tiền bối! Xin chờ một chút!” Nghe vào là một âm thanh tràn ngập phấn chấn.

Tùng Trạch xoay người, nhìn thấy người mới vừa hợp tác với mình xong đang từ phòng chụp ảnh chạy ra.

“Mục Dã?” Tùng Trạch có chút kinh ngạc.

Người này cùng với người vừa nãy khi quay phim trầm mặc ít lời quả thực là không giống, bản thân Mục Dã là một tiểu tử có chút ngại ngùng, vóc người rất cao lớn, ngũ quan kiên nghị, nhìn qua có chút nghiêm túc, nhưng tính cách cũng rất là nhiệt tình.

“Tiền bối, vừa nãy khiến anh mệt mỏi rồi, thực sự là xin lỗi.” Mục Dã gãi đầu một cái, thật không tiện, nói.

“Không sao!” Tùng Trạch lộ ra nụ cười khen ngợi, “Là do Mục Dã quá lợi hại rồi!”

Mục Dã tựa hồ càng thêm ngại ngùng, thậm chí có chút không dám nhìn vào mắt của Tùng Trạch, chỉ có thể cúi đầu nói: “Em, em đưa tiền bối về nhà, có được không?”

“Hả?”

“Tiền bối ngày hôm nay chắc là rất mệt, em, em không yên lòng để anh quay về một mình, xin anh hãy cho phép em được đưa anh về nhà nhé!”

“À...” Tùng Trạch nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn là lộ ra nụ cười, “Được thôi, vậy thì làm phiền cậu rồi, Mục Dã.”

Nghe được câu trả lời của anh, Mục Dã rất cao hứng, còn không nhịn được dấm một dấm vào lòng bàn tay của chính mình. Tùng Trạch nhìn thấy dáng vẻ của cậu như vậy, không tự chủ được lộ ra một nụ cười.

2. Chương 2: Gặp Gỡ Trên Đảo

Tùng Trạch là nam ưu được hoan nghênh nhất hiện nay, tỉ lệ vóc người rất tốt, da dẻ non mềm trắng nõn, xương cốt cân xứng, dung mạo vô cùng tinh xảo đến cả nữ ngôi sao cũng khó có thể bì kịp.

Trời sinh anh có một thân thể cực kì hấp dẫn, vành tai, cổ, đầu vú, vòng eo... Không có chỗ nào mà không phải điểm hấp dẫn, tùy tiện sờ chạm liền có thể làm cho hậu huyệt của anh chảy ra nước, thân thể xụi lơ thành bùn.

Đặc biệt nhất là cái nơi huyết động càng hiếm thấy kia, chỉ cần thân thể có một chút hưng phấn nước liền sẽ tự động tràn ra, thậm chí không cần cố ý mở rộng bằng dịch bôi trơn cũng có thể làm cho côn thịt thô to dễ dàng xen vào, cơ thể của anh được người trong nghề ca tụng là “vưu vật trời sinh”.

Tất cả những nam nhân cùng anh làm qua không một ai mà không thương nhớ cái huyết động khả ái kia, nó rất dễ dàng tiến vào, bên trong thế nhưng lại siết chặt vô cùng, côn thịt đi vào sẽ bị xoắn đến gãy gao, định lực không đủ khả năng liền có thể bắn ngay tại chỗ.

Tùng Trạch vào nghề bốn năm trước, tuy rằng chỉ quay phim về đề tài đồng tính, nhưng bất luận nam nhân hay là phụ nữ đều rất thích anh. Dung mạo của anh rất đẹp, ánh mắt cực kỳ mê hoặc, ngay cả lúc bình thường quay phim chân dung gợi cảm nhưng từ trên người anh đều toát ra một phong cách duy mỹ.

Rất nhiều nữ sinh lén lút sưu tập ảnh của anh, các cô bé viết thư cho Tùng Trạch, hi vọng sinh thời có thể cùng anh làm một lần, dù cho các cô mang theo dương cụ giả cải trang thành nam nhân cũng được.

Tùng Trạch vô cùng rõ ràng thân thể này của chính mình có bao nhiêu mị lực, vì lẽ đó, đối với việc Mục Dã chỉ cần làm một lần với mình liền không nhịn được tới gần bản thân, Tùng Trạch có thể hiểu được, vì anh cũng quen bị đối xử như thế rồi.

Mục Dã cũng giống như bao con người ngoài kia thôi, mê luyến cái thân thể có thể mang cho người ta sự sung sướng tột cùng này mà.

Đi đường về nhà Tùng Trạch, Mục Dã vừa lái xe, vừa từ một bên kính chiếu hậu đánh giá một bên gò má đang ngóng nhìn ngoài cửa sổ của Tùng Trạch, chỉ cảm thấy ở trong lòng có vô số con kiến gặm nuốt, ngứa đến không nhìn được.

“Tiền bối.” Hần mở miệng tiếng nói khàn khàn, “Em nghe nói, anh chuẩn bị nghỉ ngơi, đây là thật sao?”

Tùng Trạch thu tầm mắt lại, hướng Mục Dã nở nụ cười, nói: “Đúng thế.”

“Anh tính cùng ai đi du lịch vậy?”

“Đi với tôi đây.”

“Anh đi một mình?” Mục Dã có chút bất ngờ, ngữ khí trở nên hơi gấp gáp, “Anh hiện tại vẫn còn độc thân sao?”

Tùng Trạch gật gật đầu, Mục Dã còn muốn nói cái gì, thế nhưng thấy anh chỉ tay về phía trước: “Phía trước là đến nhà tôi rồi!”

Mục Dã há miệng, không thể làm gì khác hơn là tạm thời đem câu nói kia nuốt trở ngược vào trong bụng.

Hần đỗ xe ở ven đường, sau đó xuống xe giúp Tùng Trạch mở cửa.

“Tiền bối, em...”

Vừa ngừng đầu liền nhìn thấy Tùng Trạch đang mỉm cười, tư duy của Mục Dã phảng phất như bị một bàn tay vô hình đảo loạn hoàn toàn.

Tùng Trạch ôn nhu ngắt lời hắn: “Ngày hôm nay làm việc mệt mỏi quá, ngày mai còn phải dậy sớm lên máy bay, tôi muốn đi về nghỉ ngơi.”

Mục Dã thất vọng mà nhìn anh, không thể làm gì khác hơn là gật gật đầu: “Được.”

Nhìn thấy trên mặt hắn không hề che giấu sự thất lạc kia, Tùng Trạch có chút bất đắc dĩ cười cợt, đến gần Mục Dã ở trên gương mặt hắn mà ôn nhu hôn một cái: “Tôi trở về sẽ cùng cậu làm, có được hay không?”

Nói xong, không chờ Mục Dã phản ứng, Tùng Trạch trước tiên nở nụ cười, xoay người đi vào cửa lớn.

Mục Dã lập tức cương lên tại chỗ, gò má cấp tốc nóng lên, xao động trong cơ thể tất cả đều dồn xuống hạ thân, hiện tại hận không thể xông lên đem người kia ôm lấy thật chặt.

Ai ai, ai kêu hắn thật sự thật thích thật thích Tùng Trạch tiền bối đây!

Mà Tùng Trạch bên này, kỳ nghỉ dài lâu thuộc về anh rốt cục bắt đầu rồi.

Rạng sáng sáu giờ máy bay đưa anh đến hải đảo có phong quang thoải mái, ở khách sạn ăn cơm trưa, buổi chiều cũng có thể đi trên bờ cát tắm nắng.

Tùng Trạch nghịch nước một lúc, mệt đến không thở được, liền theo chân của nhân viên tới khu spa. Nhân viên phục vụ chỗ này toàn là những cô gái vô cùng xinh đẹp, anh chỉ cần nằm xuống thỏa thích hưởng thụ là được.

Lực tay của cô nàng vừa phải, lại nhìn anh có gương mặt động lòng người, vì thế khi phục vụ thì vô cùng để tâm, chỉ chốc lát sau liền đem Tùng Trạch xoa bóp đến toàn thân thoải mái, buồn ngủ.

Mơ mơ màng màng, Tùng Trạch cảm giác thợ đắp bóp hình như đổi người.

Bàn tay thâm hậu kìm ở trên người anh, sức mạnh so với trước lớn hơn rất nhiều, cái tay kia theo vai, đi xuống phần lưng xoa bóp, tới gần vòng eo mềm mại, thì nhẹ nhàng nắn nắn.

Tùng Trạch a một tiếng, xúc cảm quen thuộc khiến anh tỉnh lại. Anh chống thân thể dậy, quay đầu nhìn lại, thì thấy được một gương mặt nghiêm túc mà lại vô cùng chăm chú.

Quả nhiên đây rõ ràng là Mục Dã – người tân binh mà ngày hôm qua anh vừa mới hợp tác đây mà.

“Mục Dã? Sao cậu lại đến đây?” Tùng Trạch cực kỳ kinh ngạc.

Sau đó liền nhìn thấy cô nhân viên lúc nãy đang đứng ở một bên, nhìn hai người bọn họ cười.

3. Chương 3: Chuẩn Bị Trong Phòng Tắm

Mục Dã thấy Tùng Trạch nhìn mình, nhất thời mặt đỏ, vô cùng ngượng ngùng – nói: “Em, em thực sự quá muốn gặp tiền bối ...”

“Cậu nha...” Tùng Trạch bắt đầu dĩ thử dài, lôi kéo hắn từ trên giường ngồi dậy, đánh giá hắn, hỏi, “Cậu tới đây nhưng không mang hành lý sao?”

“Em có mang theo, nhưng lại để ở đại sảnh của khách sạn.” Mục Dã nhẹ giọng trả lời, “Em vừa xuống máy bay liền muốn gặp anh, nên lập tức tới đây tìm anh.”

“Vậy trước tiên để tôi giúp cậu sắp xếp lại mọi thứ cái đã.” Tùng Trạch đứng dậy, thu thập đồ đạc, mang Mục Dã quay về khách sạn.

Đến đại sảnh, Tùng Trạch nói: “Để tôi đi hỏi xem khách sạn còn phòng trống nào không.”

“Tiền bối!” Mục Dã kéo anh lại, ánh mắt nhìn anh có chút mong đợi, “Em muốn ở chung phòng với anh, có được không?”

Tùng Trạch còn có thể nói cái gì đây, anh dùng ánh mắt “Thật không còn cách nào khác với cậu” nhìn Mục Dã một chút, nhún vai một cái, biểu thị mình cũng không có phản đối việc đó.

Mục Dã khi nói câu kia vẫn còn rất hồi hộp, vừa thấy Tùng Trạch đáp ứng liền cao hứng nhảy cẫng lên, quay lưng lập tức đi lấy hành lý, đi theo sát phía sau Tùng Trạch.

Tùng Trạch mở cửa phòng, trực tiếp đi vào phòng tắm, đến cửa thì quay đầu lại hỏi: “Tôi muốn tắm rửa, cậu có muốn tắm chung không?”

Mục Dã tim đập rất nhanh, hắn nhìn từ cửa phòng tắm đến nửa gương mặt người kia, chỉ cảm thấy người con trai này mỗi một tác da thịt đều đẹp đến mê người, nhất thời miệng khô lưỡi khô, lắp ba lắp bắp – nói: “Muốn, muốn.”

Tùng Trạch nở nụ cười, chỉ chỉ cái túi du lịch có chứa quần áo đặt ở trong tủ, nhắc nhở hắn nói: “Dầu bôi trơn ở nơi đó, cậu lấy giúp tôi.”

Mục Dã mở tủ quần áo ra, lấy ra túi du lịch của anh, ở bên trong túi tìm thấy chai dầu bôi trơn, còn có hai cái gậy xoa bóp.

Hắn không kìm lòng được – lấy ra một cái so sánh với chính mình, nghĩ tới đây hắn cảm thấy thời điểm Tùng Trạch tiền bối một thân một mình dùng món đồ chơi này cảm ở bên trong hậu huyệt, hắn không khỏi có chút đỏ kị.

Có điều, đêm nay có hắn ở đây rồi, hắn tin chắc Tùng Trạch tiền bối nhất định sẽ không cần phải nhớ tới những đồ vật lạnh như băng này.

Mục Dã đem dầu bôi trơn tiến vào phòng tắm, Tùng Trạch đã ở bên trong cọ rửa. Vòi hoa sen phun ra những giọt nước long lanh, gội rửa ở trên làn da bóng loáng trắng nõn kia, bên trong hiện lên hơi nước mờ mờ, khiến cho thân thể hoàn mỹ của Tùng Trạch tăng thêm vẻ đẹp mê ly.

Nhìn thấy Mục Dã vẫn còn sững sờ đứng ngốc ở đó, Tùng Trạch hướng hắn vẫy vẫy tay.

Mục Dã phản ứng lại, tay chân lấy tốc độ nhanh nhất cởi hết đồng quần áo vương bên xuống, chỉ chừa lại một chiếc quần lót sau đó liền đi lên ôm lấy Tùng Trạch.

Hai người ôm nhau hôn một lúc, Tùng Trạch cười hỏi: “Cậu đang phát ngốc cái gì vậy? Cũng không phải chưa từng nhìn qua cơ thể này mà.”

Mục Dã thì thảo nói: “Tiền bối, anh thực sự là quá đẹp ...”

Tùng Trạch hôn một cái lên chóp mũi của hắn, nói: “Đẹp không? Có điều bây giờ tôi đã là của cậu, cậu muốn làm cái gì cũng được, sao còn phát ngốc thế hả?”

Mục Dã nhìn vào mắt của anh, hơi sốt sắng – hỏi: “Tiền bối có tức giận hay không?”

“Sao phải tức giận?”

“Em đột nhiên tìm anh làm loại chuyện như thế này...”

“Sẽ không nha.” Tùng Trạch lắc đầu một cái, rất là thông cảm – nói, “Cậu gấp rút tới đây như vậy, nhất định là rất muốn nhìn thấy tôi rồi.”

“Ừm!” Mục Dã liếc mạng gậy đầu, một bên kích động liền bật thốt lên: “Tiền bối, em thích anh!”

“Tôi biết.” Tùng Trạch trả lời một câu, sau đó cúi đầu nắm lấy côn thịt đang từ từ lên tinh thần của Mục Dã, kiên nhẫn giúp hắn thanh tẩy.

Tay ôn nhu nhào nặn côn thịt thô to, đem nước nóng hươg về cái đỉnh miễn cảm kia từng chút từng chút phun lên, sau đó Tùng Trạch lấy vôi sen tẩy rửa những phần thân còn lại, yêu dịch trong cơ thể dâng trào, hơn nữa cái tay kia xoa bóp, khiến cho Mục Dã gấp gáp – thở dốc một lúc, không nhịn được mở miệng: “Tiền bối, anh vuốt mau một chút, em muốn bắn.”

Tùng Trạch liếc hắn một cái, có chút buồn cười – nói: “Mục Dã, tại sao khi cậu “làm” trong lúc đóng phim và khi “làm” ngoài đời lại khác nhau một trời một vực thế này? Thời điểm khi đóng phim, cậu vẫn không nói tiếng nào ngược lại làm tôi có phần lo sợ, nên mới ngoan ngoãn để cậu làm cho tới cao trào. Không nghĩ tới vừa rời khỏi máy chụp hình, cái miệng này của cậu một khắc cũng không rảnh rỗi, cây đồ vật này cũng vậy, thế nào nhanh một chút liền không nhịn được sao?”

Mục Dã bị anh nói tới nổi cả khuôn mặt ửng hồng, không khỏi thấp giọng nói: “Tiền bối, không phải anh cũng vậy sao? Bọn họ đều nói thân thể của anh vừa bị nam nhân chạm liền không khống chế được, nhưng trên thực tế, sự nhẫn nại so với lúc đóng phim còn lợi hại hơn nhiều.”

“Làm nghề này nhiều năm như vậy, nếu không có sự nhẫn nại thì sao có thể sống trong giới này đây?” Tùng Trạch hưởng hắn chớp mắt nở nụ cười, đuôi lông mày khỏe mắt cau lên một bộ dáng phong tình.

Nói tới nói lui, anh vẫn là thả ra cái côn thịt trứng cứng kia của Mục Dã, dù sao anh cũng không muốn đối phương còn chưa chơi chính mình liền cứ vậy mà mềm nhũn ra.

4. Chương 4: Uyên Ương Dục

Tùng Trạch tắt nước, đem dầu bôi trơn mà Mục Dã vừa lấy ra, đưa tới trước mặt cậu, nói: “Giúp tôi thoa đi.”

Nói xong, anh đi tới phía trước Mục Dã rồi quỳ xuống, đem hai chân mở ra, nghiêng thân thể một chút rồi quay mặt về hướng của Mục Dã.

Tùng Trạch đem một chút dầu bôi trơn, đều đều – vuốt ở trên côn thịt Mục Dã. Mục Dã cũng lấy một ít, mò về huyết động ở phía sau Tùng Trạch.

Cái móng của Tùng Trạch rất kiều, quả móng đứng thẳng mà rất đàn hồi, thời điểm ngón tay Mục Dã từ bên ngoài chen vào, phát hiện hậu huyết anh đã có chút mềm nhũn.

Mục Dã chỉ ở miệng huyết thoa một ít, sau đó đem phần còn lại toàn bộ nhét vào hang động nóng hầm hập kia.

Ngón tay đâm vào liền bị vách thịt non mềm chăm chú hút lấy, bên trong quá chặt thật ảm, hút đến mức cậu vô cùng thoải mái.

Mục Dã phí rất nhiều sức lực mới lấy dầu bôi trơn ở xung quanh các vách thịt non mềm ra khỏi miệng huyết, mà cảm giác mềm mại khi bị huyết động ngâm lấy ngón tay kích thích đến hạ thân của cậu khiến cậu trải qua một lần dày vò, đỉnh đầu run rẩy chảy ra một ít tinh dịch.

Tùng Trạch cũng rất hưởng thụ quá trình bị ngón tay cậu thao, miệng huyết vừa phun ra nuốt vào, tựa hồ muốn đem hai ngón tay Mục Dã lưu lại ở trong người.

Nghe thấy Tùng Trạch bên môi tràn ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, Mục Dã không nhịn được dùng ngón tay đâm xuyên lên điểm mẫn cảm trong huyết động.

Tiền bối đúng là người biết cách lấy lòng người khác, nên Mục Dã muốn cho anh được hưởng thụ một cách thoải mái nhất.

Hắn ở hậu huyết trơn mềm căng mịn đánh cảm vào, mang ra từng trận tiếng vang khi ma sát, Mục Dã trong lòng nóng lên, hỏi: “Tiền bối anh thường tự an ủi chính mình sao?”

“Ừm...” Tùng Trạch con mắt nửa mở, một bên hưởng thụ sự xoa nắn của cậu, một bên nỉ non nói, “Khi không đóng phim, tôi sẽ dùng gậy đánh bóp cảm vào ngủ...”

“Là vì tìm kiếm cảm giác sao?”

“Ừm... Không thể để cho... phản ứng của thân thể bị thoái hóa... nếu để vậy... thì sẽ không có cách nào dùng trạng thái tốt nhất đối mặt với các cậu ...”

“Tiền bối...” Mục Dã nhìn khuôn mặt ửng hồng cùng ánh mắt mê ly của anh, rất muốn hỏi sau này để việc đó cho mình làm có được hay không? Để mình cảm vào người anh ấy khi ngủ, mình sẽ mang tới cảm giác cao trào chân thật nhất cho tiền bối.

“Được rồi...” Tùng Trạch mở mắt ra, chủ động rời khỏi ngón tay Mục Dã. Anh lấy dầu bôi trơn đẹp lên, chuẩn bị đặt ở trên kệ rửa mặt, nhưng trong tay trơn tuột, nên đã làm rơi một cái ống nhỏ xuống.

Tùng Trạch bước lên một bước cúi người xuống, đơn giản đem nó vứt tại một góc không dễ dính nước.

Mục Dã nhìn hai cái móng trắng toát đang đối diện với chính mình, liền cảm thấy thực sự là một phút cũng không thể đợi thêm.

“Tiền bối mau đứng lên đi...” Hắn hướng tới chỗ Tùng Trạch, một phát bắt được cái hai cánh móng trắng nõn mềm mại, lẩm bẩm nói nhỏ, “Em muốn anh ...”

Tùng Trạch mới vừa ngồi thẳng lên, cái móng liền bị người đẩy ra, hầu như không có một lời báo trước nào, một cái côn thịt nóng bỏng liền đâm vào hậu huyết anh.

Tuy rằng đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng bên trong Tùng Trạch vẫn bị trướng đến rên rỉ thành tiếng. Tiếng rên rỉ này lại giống như là đang cổ vũ khiến Mục Dã càng thêm hưng phấn, hắn cầm bờ móng Tùng Trạch thật chặt, bắt đầu kịch liệt – đâm tới.

Tùng Trạch bị hắn thao đến mức không thể đứng thẳng, đành phải đi tìm vách tường dựa vào.

Một trận phát tiết giống như vũ bão, Mục Dã rốt cục cũng dừng lại một chút, thở dốc khí thô hỏi: “Tiền bối, anh thích tư thế nào?”

Tùng Trạch đang chìm đắm trong khoái cảm bị nam nhân thảo phạt bên trong thân thể, hậu huyết ướt đầm chăm chú cắn nuốt cái côn thịt vừa to vừa dài kia, hầu như có thể miêu tả được hình dạng của nó. Nhưng khi nghe cậu hỏi vậy, anh không khỏi bật cười, người này thích chém trước tấu sau à, đây là cố ý à? Nhưng anh vẫn là thở một hơi trả lời: “Theo ý cậu.”

Mục Dã có chút ảo não, vừa nãy hắn đã quá kích động, không có quan tâm đến cảm nhận của Tùng Trạch tiền bối, vì vậy liền từ trong thân thể Tùng Trạch lui đi ra.

Hậu huyết đang bị nhồi đầy bỗng dưng bị rút ra, trong lòng Tùng Trạch có chút thất lạc, miệng huyết dùng sức co rút lại, không nỡ lòng thả cái côn thịt kia ra.

Mục Dã để Tùng Trạch xoay người lại, lôi kéo anh đi tới bồn tắm lớn.

“Tiền bối ngồi đi.” Mục Dã để Tùng Trạch ngồi xuống, hai tay cầm lấy thành bồn tắm lớn. Hắn tách bắp đùi Tùng Trạch ra, để lộ cái hậu huyết bị thao đến ướt nhẹp.

“Tiền bối nhìn em có được hay không?” Hấn cúi người, ánh mắt lại liên tục nhìn chăm chăm vào Tùng Trạch, hấn dùng ngón tay xoa hai lần cái miệng huyết nhãn nheo, sau đó hấn đỡ côn thịch đem phần đỉnh chen vào.

Tùng Trạch ưm một tiếng, đầu ngưỡng lên, lộ ra cái cổ thon dài trắng nõn, mặt trên có vài dấu hôn dễ thấy, đó là vết tích ngày hôm qua Mục Dã lưu lại.

“Tiền bối nhìn em.” Mục Dã một bên đỡ vòng eo Tùng Trạch, một bên bắt đầu luật động.

Tùng Trạch cúi đầu, mở con mắt mông lung nhìn hấn. Mục Dã nhìn thẳng ánh mắt của anh, không ngừng mà hỏi: “Tiền bối, anh thoải mái không?”

Tùng Trạch thở hổn hển, lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, dứt quãng – trả lời: “Bị cậu cắm vào... Rất thoải mái ...”

Mục Dã nghe được câu trả lời, cả người tràn ngập nhiệt tình, va chạm càng ngày càng kịch liệt, túi nang no đủ nặng nề đánh vào cánh mông, âm mao vừa cứng vừa thô nhẹ nhàng châm chút miệng huyết non mềm. Côn thịch nóng bỏng như một con Hỏa Long ở tràng đạo qua lại đâm lên, mỗi một lần cơ hồ đều muốn xuyên qua thân thể Tùng Trạch.

Dần dần, Tùng Trạch bị thao quá nhanh lại quá mạnh có chút không chịu nổi, thanh âm rên rỉ càng lúc càng lớn.

Mục Dã chỉ cần động thân cảm xuống, Tùng Trạch liền khó nhịn hô một tiếng. Hai người tiết tấu càng ngày càng phối hợp, hạ thể va chạm vào nhau nổi lên tầng tầng sóng thịch. Chỉ chốc lát sau, toàn thân Tùng Trạch đều nổi lên màu sắc giống như hoa đào, mỗi một lần tinh chuẩn va chạm cũng làm cho da dẻ ửng hồng càng đậm thêm một phần.

Mục Dã thở hổn hển, nhìn vẻ mặt Tùng Trạch say sưa, trong lòng thỏa mãn đến muốn rít gào.

“Tiền bối, anh còn muốn em làm cái gì?”

“Ừm...” Tùng Trạch rên rỉ lên, ánh mắt tràn ngập thủy quang rơi vào trên mặt Mục Dã, trong lòng có thật nhiều kích động, muốn cùng người đàn ông này làm.

“Cái kia... Cậu liếm đầu vú tôi một chút... Nơi đó rất ngứa a...”

5. Chương 5: Mật Yêu Trong Phòng Tắm

Tùng Trạch vừa run rẩy dứt lời, Mục Dã liền đến gần cắn vào hai hạt đậu ở trước ngực anh. Đầu tiên hấn dùng sức mà mút vào một cái, tiếp đó bắt đầu dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm nuốt, bàn tay đang bận rộn vôn về một bên còn lại, lòng bàn tay thô ráp không ngừng xoay tròn, lõi kéo xung quanh hai khóa đậu.

“A...” Trước ngực và hậu huyết đồng thời bị kích thích cảm giác mê mê thoải mái xông lên não, Tùng Trạch không nhịn được cao giọng rên rỉ, trước mắt xuất hiện một mảnh ảo giác khiến người ta choáng váng mê ly.

Thời điểm đang bị nam nhân tiến vào bên trong thân thể, ngoại trừ hậu huyết, Tùng Trạch vẫn cảm nhận nhất chính là hai viên nhũ hạt trước ngực, chỉ cần dùng sức xoa một lát liền có thể làm cho anh muốn đạt tới cao trào.

Mục Dã liếm láp một lúc, nghe thấy âm thanh Tùng Trạch càng ngày càng gấp gáp: “Dùng, dùng sức... Cắn cho tôi!”

Mục Dã lấy môi dùng sức nhấp một hồi, viên đậu nhỏ cứng rắn bất ngờ nổi lên, dùng động tác lại, lõi kéo Tùng Trạch đứng dậy. Cậu để Tùng Trạch nắm lấy bồn rửa mặt, cúi người xuống, lưng đối diện với chính mình, lộ ra tiểu huyết hồng hào non mịn.

Mục Dã dùng hai ngón tay trái phải đâm đâm, mang ra một mảnh thủy dịch trơn trượt. Hắn uốn thân một cái, đem côn thịt một lần nữa nhét vào, sau đó dùng hai ngón tay dính đầy dâm dịch tóm chặt đầu vú Tùng Trạch, dùng sức nhào nặn.

Bị vướng bởi tư thế, nên khi này Mục Dã không thể va chạm mãnh liệt với Tùng Trạch, nhưng mà khi nhìn anh đang chuẩn bị đạt tới cao trào, Mục Dã cũng không muốn tiền bối bởi vì đầu vú bị âu yếm mà kích thích cao trào, anh ấy phải nên bị xuyên đến cao trào a.

Đúng, hắn muốn đem tiền bối thao đến cao trào.

“A! Mục Dã, Mục Dã...” Đầu vú mẫn cảm bị người ta nắm đến phát đau, đồng thời hậu huyết lại phải nghênh đón từng trận đánh cầm diên cuồng, kích thích song song khiến cho trước mắt Tùng Trạch biến thành một mảnh đen kịt, hai chân run run, trong miệng nói năng lộn xộn, chỉ có thể không ngừng kêu tên Mục Dã.

Trong tiềm thức anh vẫn luôn nghĩ Mục Dã thực sự rất là lợi hại, lại có đem mình làm đến cao trào một cách chân thật.

Mục Dã nghe được anh kêu tên của mình, hắn hạnh phúc đến muốn gào khóc, hắn diên cuồng cầm vào hậu huyết mềm mại ướt át của Tùng Trạch, liều mạng đâm vào vị trí mẫn cảm nhất, thân thể uốn một cái, đem toàn bộ tinh hoa của chính mình bắn hết vào bên trong.

Hậu huyết Tùng Trạch không ngừng co giật, gần như muốn đem côn thịt Mục Dã cắn đứt, phía trước đứt quãng – phun ra tinh thủy, dư vị cao trào thật lâu vẫn chưa tan đi.

Mục Dã ôm eo Tùng Trạch, nằm sấp trên lưng anh thở dốc một lúc, cuối cùng từ trong cơ thể anh lui đi ra. Hắn vừa rời đi, thân thể Tùng Trạch lập tức mềm nhũn, suýt chút nữa ngã xuống. Mục Dã vội vã ôm anh, hai người ngã ngồi ở phòng tắm trên sàn nhà.

Trên sàn nhà nước và tinh dịch của hai người hòa lại nằm bết bết, cảm giác nhớp nháp dính dính làm cho người khác chán ghét. Mục Dã đẩy Tùng Trạch ra vừa nhìn đến bờ mông bị đâm đến đỏ chót, tiểu huyết bị làm trong thời gian dài vẫn đang mở ra, dâm thủy cùng tinh dịch vì lẽ đó thuận đường chảy ra bên ngoài.

Hắn cúi đầu nhìn Tùng Trạch uể oải, có chút đau lòng không nhìn được hôn một cái lên môi của anh, cõilồng đầy hổ thẹn – nói: “Tiền bối, xin lỗi, em lại bắn ở trong thân thể anh rồi.”

Tùng Trạch nghỉ ngơi một lúc, hơi mở mắt ra, có chút suy nhược mà nở nụ cười: “Không sao.”

Mục Dã vẽ mặt đầy áy náy: “Em giúp anh tẩy.” Nói rồi, hắn tách ra hai chân Tùng Trạch, đưa ngón tay dò vào huyết động vẫn còn hơi co rút lại, nhẹ nhàng lấy ra tinh dịch còn lưu lại bên trong.

Huyết động cơ hồ bị thao đến hồng, sưng đỏ một cách lợi hại, lại còn phải ăn thêm một cổ tinh dịch, thế nhưng nó giống như vẫn chưa đủ thỏa mãn, vô ý thức cắn nuốt ngón tay Mục Dã.

Thân thể như vậy... Mục Dã thực sự rất là thích.

Hắn đem tinh dịch đào ra bên ngoài miệng huyết, cũng không biết vì sao, trong nháy mắt đó lòng lại có một luồng kích động, nghĩ bụng muốn đem chúng nó nhét trở lại, khiến cho tinh dịch của mình vĩnh viễn ở lại trong cơ thể Tùng Trạch. Có điều hắn sợ Tùng Trạch không thoải mái, nên không thể làm gì khác hơn là đưa chúng nó ném đi mất.

Kỳ thực Tùng Trạch từng vì hắn làm khẩu giao, khi ấy là làm trong lúc đóng phim.

Đó là một tình tiết ba người, Tùng Trạch quỳ trên mặt đất, hậu huyết bị một nam nhân khác cầm vào, miệng anh thì lại ngậm lấy côn thịt của Mục Dã, cố gắng hấp liếm nuốt vào. Mục Dã bắn ở trong miệng anh, Tùng Trạch đem toàn bộ số tinh dịch ấy nuốt vào. Bọn họ đều là nam ưu nên thân thể luôn được kiểm tra định kỳ, nuốt tinh hoặc là bắn ở trong người cũng sẽ không ảnh hưởng lớn đến sức khỏe.

Nói như vậy, hắn đã lưu lại dấu ấn của chính mình ở trong thân thể Tùng Trạch rồi chứ? Nhưng là, Mục Dã luôn cảm thấy, vào lúc ấy Tùng Trạch cùng với hiện tại không giống nhau. Tùng Trạch ở trước máy quay, không thuộc về mình hoàn toàn.

Mục Dã rất buồn khổ, hắn không biết làm thế nào cùng Tùng Trạch kể ra tâm tình phức tạp ở trong lòng.

Tùng Trạch không biết hắn đang nghĩ cái gì, chỉ là cứ để hắn tùy ý dần vật. Mục Dã đem hai người đều tắm rửa sạch, sau đó đem Tùng Trạch ôm lên giường.

6. Chương 6: Ôn Tồn Trong Chăn

Hai người để thân thể trần truồng nằm ở trên chiếc giường lớn mềm mại, Tùng Trạch ở trong lồng ngực Mục Dã nhắm hai mắt lại. Mục Dã nhìn dung mạo yên tĩnh khi ngủ của anh, tâm tư đang xao động cũng dần dần bình tĩnh lại.

“Tiền bối, em thật sự rất thích anh...” Một lúc lâu, Mục Dã lẩm bẩm mở miệng.

Trong phòng rất yên tĩnh, hắn vốn tưởng rằng Tùng Trạch đã ngủ, không nghĩ tới một lát sau, từ trong ngực truyền đến một giọng nói trầm thấp trả lời: “Tôi biết a.”

“Hử? Tiền bối, anh vẫn chưa ngủ sao?” Mục Dã kinh hãi.

Tùng Trạch bắt đầu nói: “Cậu lại cương lên rồi, còn đặt ở giữa bắp đùi của tôi, tôi làm sao mà ngủ được đây?”

“A! Xin lỗi xin lỗi...” Mục Dã đem thân thể dời đi một chút, nhưng là nửa người trên lại không nhịn được muốn ôm anh, thực sự là vô cùng mâu thuẫn.

“Em... Em thực sự là... Em thật sự là chỉ cần vừa nhìn thấy thân thể tiền bối thì phía dưới sẽ tự động cương...” Mục Dã có chút nói năng lộn xộn – nói, “Thời điểm anh mới vào nghề, thì em vẫn còn đọc sách, ngẫu nhiên nhìn thấy bộ phim của anh, hầu như lập tức liền yêu thích anh. Mấy năm đổ lại đây, anh chính là đối tượng mộng tưởng duy nhất của em, chỉ có một mình anh. Thời điểm điên cuồng nhất, ở mỗi buổi tối em đều sẽ mơ thấy anh nằm ở dưới thân em, bị em làm đến độ liên tục rên rỉ, gào khóc xin tha... Sau đó, em thực sự nhịn không được nữa, liền quyết định tới làm nam ưu, đương nhiên cũng là vì anh, em muốn nhìn thấy anh một cách chân thật nhất, muốn tự mình thể nghiệm cảm giác thao anh...”

“Vậy không phải bây giờ cậu đã hoàn thành tâm nguyện rồi sao?” Tùng Trạch cười, sau đó lại nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Rên rỉ đúng là có thể, còn khóc thì... Quả thật tôi rất ít khi khóc trong lúc làm tình.”

“Đúng vậy... Cứ coi như là...” Mục Dã có chút ủ rũ, “Thực hiện giấc mơ được một nửa.”

Tùng Trạch cho rằng cậu nói nửa giấc mơ còn lại chưa thực hiện được là chưa đem anh thao đến mức khóc than, thì không khỏi cảm thấy người này quả thật là quá đáng yêu, không tránh khỏi việc hỏi nhiều thêm một câu: “Cậu thích nhất bộ phim nào của tôi?”

“Ừm... Chính là bộ trải nghiệm độ mất cảm trên cơ thể của anh...” Mục Dã thật không tiện – nói.

“Aha, hóa ra cậu yêu thích phong cách dạy dỗ?”

“Không... Không phải...” Mục Dã vội vàng giải thích, “Em không muốn xem tiền bối bị khổ hình, chỉ là... Cái bộ phim kia của anh quá thâm nhập lòng người, em...”

Bộ phim mà Mục Dã nói chính là bộ phim đã làm nên tên tuổi của Tùng Trạch, ở trong tác phẩm kia, Tùng Trạch bị buộc ở giữa không trung, trên người anh không ngừng bị kích thích ở các bộ vị nhạy cảm, để hậu huyệt của anh ăn đủ loại đồ vật.

Có máy quay phim vẫn ở ngay miệng huyệt anh quay đặc tả, ghi chép mỗi lần anh bị kích thích mà sinh ra phản ứng.

Nhà đầu tư làm theo motip mỗi một quãng thời gian ngắn sẽ ở ngay hậu huyệt anh để vào một tấm bảng nhỏ, vừa bắt đầu mặt trên viết chính là “thể chất mất cảm”, theo tập phim đầu tiên sản xuất ra, những tập sau nối gót nhau ra đời lần lượt có những cái tên như “thể chất dâm dăng”, “thể chất sỉ nhục” ... Cuối cùng nhà đầu tư cảm thán rằng, hậu huyệt Tùng Trạch hẳn là mỗi người đàn ông đều muốn thử nghiệm, đúng là “vưu vật trời sinh”.

Sau đó, Tùng Trạch ở trong vòng bạo hồng, thế nhưng công ty trái lại không có sắp xếp những series dạy dỗ cho anh nữa. Mà công ty cẩn thận từng li từng tí một – che chở cho gương mặt tinh xảo này, còn có cái tên thành tựu Tùng Trạch huyết động trời sinh vật kia, không chỉ chăm sóc cho anh chu đáo, mà đến cả phong cách khi đóng phim cũng dần dần chuyển thành thể loại ái tình nhẹ nhàng.

Quyết định này là muốn để cho Tùng Trạch thu hút được một nhóm lớn fan girl, đương nhiên, trong lòng rất nhiều người đều muốn tìm anh làm phim theo những phong cách thô bạo, lấy bộ phận thỏa mãn theo nhu cầu cho khán giả, nhưng vì chăm sóc những tâm tình fan girl hiếm thấy kia, công ty đều giúp anh từ chối. (Đúng thế, thụ là để yêu thương ư ư TOT)

Miệng huyết hết sức miễn cảm kia của Tùng Trạch không ngừng mà kích thích Mục Dã, vào lúc đó, hắn đã có ý nghĩ muốn tàn nhẫn mà thao người này.

Trên thực tế, lúc đó khi đang xem bộ phim này xác thực hắn cũng muốn tìm thứ gì đó đâm vào thật thô bạo, bởi vì hắn bị hậu huyết Tùng Trạch làm cho như ăn trúng xuân dược vậy, chỉ bằng việc đi vào máy bay căn bản không có cách nào thư giải dục vọng trong lòng. Đáng tiếc khi đó bên người cái gì đều cũng không có, cuối cùng, cậu tìm được một thứ phồng chùng đời này đều sẽ không nói ra là đồ vật gì, rồi miễn cưỡng phóng thích chính mình.

Cái bộ phim kia còn làm bầu không khí có điểm hồi hộp, vừa bắt đầu Tùng Trạch mang mặt nạ, khán giả không cách nào nhìn thấy mặt anh. Chờ thí nghiệm kết thúc, thời điểm mặt nạ anh bị tháo xuống, Mục Dã cùng thiên thiên vạn vạn fan của Tùng Trạch đồng loạt, động tâm.

Xin hỏi, ai có thể cự tuyệt được một mỹ nam tử đẹp đẽ như vậy? Lúc anh ấy mở to đôi mắt mê hoặc như vậy nhìn mình, đáy mắt sẽ có một tia diễm đam đáng yêu, thật giống như khát cầu chủ nhân thiện lương thương yêu mình.

Một khắc đó, Mục Dã ở trong lòng phát ra lời thề tàn nhẫn, nhất định phải có được anh.

Hiện tại, cái hình dáng mỹ mãn tốt đẹp này đang nằm ở trong ngực của hắn, Mục Dã thực sự là vừa hạnh phúc lại vừa chua xót. Hạnh phúc chính là, hắn xác thực được hưởng dụng thân thể tươi đẹp của Tùng Trạch, còn chua xót chính là, thái độ Tùng Trạch đối với hắn cùng với những khác người căn bản đều như nhau.

Phải giải thích với tiền bối thế nào, mới có thể làm cho anh ấy hiểu rõ được Mục Dã nói “Yêu thích” và những người khác “Yêu thích” căn bản không giống nhau đây chứ?

7. Chương 7: Cắm Vào Khi Ngủ

“Ha ha...” Tùng Trạch đột nhiên nở nụ cười, “Sao tôi cảm thấy, cậu so với tôi còn hồi hộp hơn gấp bội vậy?”

“Em là rất hồi hộp a...”

“Nhưng tôi lại cùng cậu làm nha!” Tùng Trạch không rõ, “Tôi đồng ý cùng cậu làm, đồng ý khẩu giao cho cậu... Nói chung, chỉ cần có thể để cậu thoải mái, cậu muốn tôi làm cái gì cũng được, vậy thì tại sao cậu vẫn còn có thể căng thẳng như vậy?”

“Tiền bối...” Mục Dã khẩn cầu nhìn anh, “Anh đừng nói nữa, em, em lại sắp không nhịn nổi nữa rồi.”

Tùng Trạch dịch sát về phía bên cạnh, bật cười nói: “Được rồi, tôi không trêu cậu nữa.”

Cảm thấy Tùng Trạch đã rời xa chính mình, Mục Dã trong lòng liền dâng lên một luồng ảo não, không nhịn được lại xích tới gần, từ phía sau lưng đem anh ôm lấy.

Một cái tay cậu đặt ở trên thân thể Tùng Trạch, một cái tay khác thì lại ở trên người Tùng Trạch từ từ xoa nhẹ, tận lực không đưa tới phản ứng của đối phương.

Chỉ chốc lát sau, cái tay kia vẫn là bất chợt đi tới khe móng Tùng Trạch, không ngoài dự liệu, liền tìm thấy móng huyết ẩm ướt.

“Tiền bối, anh ướt rồi.” Mục Dã nhẹ nhàng ở bên lỗ tai Tùng Trạch nói chuyện, một bên không biết vô tình hay cố ý dùng ngón tay phác hoạ vùng da nhăn nheo xung quanh.

“Ừm.” Tùng Trạch trả lời, thân thể bị ngón tay Mục Dã làm cho một trận run rẩy. Anh trần như nhộng bị một nam nhân mỗi lần đều có thể đem mình làm đến cao trào ôm vào trong ngực, hạ thân còn bị một cái côn thịt nóng bỏng đâm, sớm đã có cảm giác.

Mục Dã nhớ tới anh mang theo bên người vài cây gậy đâm bóp, giật mình, nói: “Tiền bối, em cắm vào khi anh ngủ có được hay không?”

“Đừng nghịch.” Tùng Trạch nói, “Cái kia của cậu rất lớn, cậu đây là muốn ngày mai đem tôi tới bác sĩ sao?”

“Chỉ một lúc thôi.” Mục Dã khẩn cầu.

Bọn họ ngày hôm nay mới làm một lần, lấy thể chất cùng kinh nghiệm nhiều năm làm nam ưu của Tùng Trạch, đương nhiên là còn có thể chịu đựng. Mục Dã biết điểm mấu chốt của anh, mới dám đánh bạo yêu cầu.

Tùng Trạch cắn cắn môi, hỏi: “Vậy cậu có thể bảo đảm là sẽ không động suốt nguyên đêm hay sao?”

“Ừm, em bảo đảm.” Mục Dã như chặt đinh chém sắt – nói.

Tùng Trạch nghĩ một hồi, vẫn là điều chỉnh một cái tư thế thật thoải mái cho thân thể, nói: “Vậy thì cậu vào đi.”

Mục Dã không kiềm chế được tâm tình đang kích động, dùng tay tách ra móng thịt đang chồng lên nhau, đỡ hạ thân từ từ cắm vào.

Bởi vì vừa mới làm xong, nên không cần bất cứ thứ gì có thể bôi trơn, chỉ cần Tùng Trạch chảy ra dịch của chính mình liền có thể làm cho côn thịt của cậu dễ dàng tiến vào.

Mục Dã cắm vào lút cán, gốc rễ âm mao dính sát vào giữa bắp đùi nhăn nheo của Tùng Trạch. Bên trong Tùng Trạch rất căng, vừa ẩm áp lại vừa ướt át, khiến cậu thoải mái đến mức phải gặm nhẹ một cái.

Tùng Trạch bị côn thịt hùng hục so với gậy đâm bóp to hơn gấp trăm lần đâm vào nơi sâu nhất, miệng huyết trường đến không nổi thể tướng được, đồng thời truyền đến cảm giác tê dại, nhưng lại thoải mái cực kỳ. Anh cắn chặt hàm răng, cố gắng nhịn xuống, mới không phát ra tiếng rên rỉ khi bị xen vào.

Sau khi tiến vào, Mục Dã quả nhiên tuân thủ lời hứa, chỉ thật thà ôm chặt Tùng Trạch, không nhúc nhích.

Hai người một bị côn thịt nhồi đến thỏa mãn, một bị hậu huyết ôm chặt đến mức thoải mái, đúng là thật sự miễn cưỡng một lúc mới ngủ được.

Nhưng sau đó, Mục Dã quả thực có chút không nhịn nổi, liền len lén chuyển động thật nhẹ. Tùng Trạch đang ngủ, nên không có phản ứng gì.

Cậu ôm anh sượt lên sượt xuống, rồi ở trong cơ thể Tùng Trạch phóng thích chính mình, dương vật cứng nửa ngày rốt cục cũng xụi lơ hạ xuống, cậu mới có thể cẩn thận mà ngủ một giấc.

Tỉnh dậy, Tùng Trạch thấy mình đang được ôm vào trong ngực, Mục Dã tự nhiên lại ở trong cái huyết động căng mịn kia giải quyết dục vọng. Khi ấy Tùng Trạch đã tỉnh lại lằm bằm vài câu, cẩn thận mà để Mục Dã lui ra, một luồng nhiệt nóng bỏng từ miệng huyết phun ào ra.

Mục Dã so với anh nhỏ hơn mấy tuổi, tinh lực cực kỳ dồi dào, Tùng Trạch ăn một bụng tinh dịch, miệng huyết chưa đến mức không có cảm giác tồn tại, thực sự là khó chịu đến không tả được, không thể làm gì khác hơn là kéo thân thể uể oải không còn tí sức lực đi tắm rửa.

Mục Dã mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy Tùng Trạch rời giường, chính mình lại không có khí lực đứng lên. Vì thế mà ngủ một giấc đến trưa, rốt cục cũng bị cái bụng sôi lột rột đánh thức.

Cậu ngồi dậy nhìn xung quanh, trong phòng trống rỗng, Tùng Trạch tựa hồ là đi ra bên ngoài.

Mục Dã nhanh chóng rửa mặt, đi ra ngoài tìm Tùng Trạch. Không nghĩ tới bên ngoài trời đã bắt đầu đổ mưa, tất cả du khách đều trở về khách sạn, ngoại ô mênh mông thế nhưng tứ phía toàn là người với người.

Gọi điện thoại, đối phương không có tiếp. Mục Dã vô cùng sốt ruột, bị mưa làm cho ướt rồi còn bị gió thổi tới làm lạnh, rốt cục cũng tỉnh táo lại vài phần.

Cậu nghĩ, Tùng Trạch là đến du lịch giải sầu, hiện bên ngoài trời đang mưa, vậy thì anh ấy sẽ đi nơi nào đây?

8. Chương 8: Kích Động Trong Quán Rượu

Tìm hai vòng, Mục Dã đi tới quán bar nằm ở tầng cao nhất của khách sạn, thì nhìn thấy Tùng Trạch bưng một ly rượu màu đỏ ngồi ở trên ghế sa lông, vẻ mặt dịu dàng đang cùng với mấy nam nhân khác trò chuyện.

Ở hoàn cảnh náo nhiệt như vậy, anh thế nhưng lại yên lặng, ngồi đó thoải mái như đang ở nhà, chỉ có vẻ mặt nghiêm túc chăm chú, biểu hiện như anh đang lắng nghe người khác nói chuyện.

Mục Dã đi lên phía trước, vỗ vỗ bờ vai của anh: “Tiền bối.”

Tùng Trạch quay đầu lại, tựa hồ không có chút bất ngờ nào, nhưng cũng không có nhiều tâm tình. Anh cười híp mắt cùng Mục Dã chào hỏi: “Mục Dã, sao cậu còn chưa trở về?”

“Trở về?” Mục Dã ngẩn ra, “Về... Nơi nào?”

Tùng Trạch kinh ngạc: “Cậu không cần làm việc à?”

Mục Dã phản ứng lại, Tùng Trạch là khách du lịch, mà chính cậu đây... Ở trong mắt Tùng Trạch, lại bị xem giống như một fan hâm mộ vì thần tượng của mình mà không ngại đường xá xa xôi chạy tới đây để ngủ với anh một đêm chứ?

“Tiền bối, em đã xin nghỉ.” Nhìn Tùng Trạch cùng nam nhân khác nói chuyện, Mục Dã chỉ cảm thấy trong lòng đặc biệt phiền muộn, chỉ muốn lập tức tìm một chỗ nói rõ ràng mọi suy nghĩ trong lòng mình với anh.

“Ồ!” Tùng Trạch rõ ràng, tính thăm dò hỏi một câu, “Vậy cậu dự định là vẫn ở chỗ này với tôi?”

“Em...” Mục Dã đang muốn mở miệng, nam nhân bên cạnh Tùng Trạch tiến tới, cái động tác kia hầu như muốn đem Tùng Trạch nhốt lại vào trong ngực.

Mục Dã nhìn bọn họ, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một luồng phần nộ không tên.

“Hiện tại mưa không lớn, chúng ta đi du thuyền đi! Tôi đảm bảo cậu sẽ thích!” Người đàn ông kia nói.

Tùng Trạch để chén rượu xuống, cười đáp lại: “Được.”

Được nam tử đẹp đẽ đáp lại, xung quanh mấy nam nhân khác đều hài lòng không thôi. Nam nhân chủ động mời Tùng Trạch kia đứng lên, ra hiệu để Tùng Trạch đi trước, sau đó lập tức đi theo, tay phải không nhẹ không nặng đặt ở trên eo Tùng Trạch.

Mắt nhìn bọn họ muốn đi ra khỏi cửa lớn quán bar, Mục Dã không biết sức lực từ đâu tới, đột nhiên vọt tới chính giữa đoàn người, kéo lại tay Tùng Trạch, đem người giấu ra phía sau mình.

“Mục Dã?” Tùng Trạch nhất thời không phản ứng kịp, bị dọa cho hết hồn nhảy một cái.

Mục Dã ngẩng đầu lên, lạnh như băng nhìn thẳng nam nhân cao to đứng trước mặt cậu ngữ khí bất thiện nói: “Tiền bối gần đây rất mệt, thân thể cũng không được khỏe, không thể đi dầm mưa với các người.”

“Ai?” Các nam nhân đều là ngẩn ngơ, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng.

Mục Dã cũng mặc kệ phản ứng của những người này, lôi kéo Tùng Trạch đi xuống lầu dưới.

“Mục Dã?” Tùng Trạch nhìn thấy cậu giống như là tức giận rồi, có chút không rõ vì sao.

Mục Dã cũng không quay đầu lại: “Em có chuyện muốn nói với tiền bối.”

“Nói cái gì...” Tùng Trạch thấy rất kỳ quái, anh căn bản không biết mình nơi nào chọc tức Mục Dã. Mục Dã muốn cái gì, anh liền cho cái đó, không phải sao? Bất kể là trong công việc hay là sinh hoạt đời thường, anh vẫn luôn rất phối hợp với cậu nam nhân trẻ tuổi nóng tính này. Làm sao bây giờ lại nổi giận? Thực sự là không nghĩ ra được chuyện gì mà.

Mục Dã cũng nghĩ không thông.

Cậu tận mắt thấy Tùng Trạch ở trước mặt mình bị nam nhân khác làm đều liên tục phóng túng gọi, cũng biết anh bị rất nhiều nam nhân khác giữ lấy thân thể, nhưng không biết tại sao, cậu cảm thấy lần này chính là không thể được.

Cùng nam nhân khác làm, là yêu cầu công việc của Tùng Trạch, Mục Dã tôn trọng công việc của anh. Nhưng đây là trong thực tế, cậu không muốn Tùng Trạch cùng những tên đàn ông khác làm tình ngoại trừ cậu ra.

Vậy đại khái là do ý muốn sở hữu này quấy phá mình đúng chứ? Bởi vì cảm tình cậu đối với Tùng Trạch là “Yêu thích” a.

Mục Dã mở cửa phòng, đem Tùng Trạch đẩy vào, sau đó rầm một tiếng đóng cửa lại.

Tùng Trạch mới vừa xoay người, Mục Dã liền nhào tới, chặn lại môi cậu hôn một cách nồng nhiệt.

Tùng Trạch bị làm cho đầu óc mơ hồ, thuận thế đáp lại một hai lần. Anh mệt mỏi nghĩ, hóa ra Mục Dã là muốn làm tình, cho nên mới vội vàng mang mình trở về đúng không?

Anh chưa kịp cảm thán xong Mục Dã trong chuyện giường chiếu thật mãnh liệt, thì đối phương đã ngừng lại. Mục Dã ôm anh, cái trán chống đỡ trên trán của anh, mắt cũng không chớp – nhìn chăm chăm con mắt của anh, nhẹ nhàng hỏi: “Tiền bối, anh có biết yêu thích một người là cảm giác như thế nào không?”

“Biết.” Tùng Trạch nói, “Cậu đã nói, cậu yêu thích tôi.”

Mục Dã lắc lắc đầu, nói: “Nhưng em cảm thấy anh căn bản là không biết.”

Tùng Trạch ngẩn ra, dùng ánh mắt rất là tò mò nhìn cậu: “Vậy cậu nói cho tôi biết, cái gì gọi là yêu thích?”

9. Chương 9: Thân Cùng Tâm Biểu Đạt (thượng)

Mục Dã lôi kéo anh ngồi xuống giường, sau đó lại đem anh ôm vào trong ngực, hôn thật chặt. Cậu cạy ra đôi môi Tùng Trạch, đầu lưỡi hừng hực ở trong miệng đối phương tàn phá một trận, không ngừng cướp lấy mật ngọt.

Tùng Trạch thuận theo – hé miệng, tùy ý cậu xâm chiếm, đầu lưỡi đang truy đuổi kia rất có tính xâm lược mà quần lấy đầu lưỡi của anh, cả hai chiếc lưỡi như đang thể hiện rằng chúng nó rất gắn bó quấn quýt, ghi lòng tạc dạ.

Mãi đến tận một tia chất lỏng trong suốt từ bên trong miệng hai người chảy ra, dọc theo gò má Tùng Trạch chậm rãi mà rơi xuống, Mục Dã mới buông anh ra.

Thừa dịp Tùng Trạch thở dốc, Mục Dã lại duỗi ra đầu lưỡi, liếm đi sợi chỉ bạc đang chảy ra trên má anh, sau đó ghé vào lỗ tai anh thấp giọng nói: “Như vậy được gọi là yêu thích.”

Nói xong, cậu đưa tay mở áo sơ mi Tùng Trạch ra, cậu ở trên chiếc cổ trắng nõn của anh dùng sức hút mấy cái, lưu lại mấy dấu hôn mới. Cậu hôn một cách tôn trọng thành kính, hôn qua hầu kết Tùng Trạch, xương quai xanh, lồng ngực, sau đó cắn một cái ở trên nhũ hạt nhỏ nhỏ.

Tùng Trạch khẽ hừ một tiếng, dục hỏa trong cơ thể ngay lập tức bị châm lửa.

Mục Dã chuyên chú chăm sóc cái viên nhũ hạt nho nhỏ kia, vừa hấp vừa liếm rồi lại cắn, tay cũng không nhàn rỗi, mò qua viên nhũ hạt còn lại, dùng móng tay nhẹ khảy.

Giống như bị điện giật truyền khắp cơ thể khiến Tùng Trạch hết sức ngứa ngáy, cuối cùng tất cả khoái cảm tụ xuống hết phần cột sống. Anh không xong rồi, hậu huyết một hồi lại một hồi co rút liên tục, còn chảy ra thật nhiều nước, bị Mục Dã làm như vậy, khiến anh rất muốn cứ như vậy mà bị người khác cắm đi vào.

Tùng Trạch mới vừa có loại kích động này, thì liền muốn cưỡi quần Mục Dã, muốn đem nhục bông của cậu móc ra, nhét vào bên trong tiểu đâm huyết phía sau mình, nhét vào cái nơi chuyên tiếp nhận côn thịt, vì nam nhân mà sinh ra kia.

Mục Dã nắm chặt tay anh, ngăn lại động tác của anh. Cậu ngẩng đầu lên, nhìn Tùng Trạch bởi vì dục vọng mà mặt ửng hồng, từng chữ từng chữ – nói: “Như vậy cũng gọi là yêu thích.”

Nói xong, Mục Dã cúi người, cởi quần Tùng Trạch. thời điểm quần lót rơi xuống, có một chỗ đã ướt.

Tùng Trạch cắn môi, dung ánh mắt khát cần nhìn Mục Dã.

Mục Dã vừa nhìn ánh mắt của anh liền biết anh muốn bị cắm vào, loại ánh mắt này đối với Mục Dã mà nói là có lực sát thương vô cùng lớn, suýt chút nữa nhẹ dạ cả tin đem côn thịt đi thỏa mãn hậu huyết khát khao của anh.

Mục Dã hít sâu một hơi, ép buộc chính mình tỉnh táo lại. Cậu nhảy xuống giường, tách ra chân Tùng Trạch, quỳ xuống.

Tùng Trạch làm nam ưu bên trong phải chịu đựng rất nhiều, công ty bắt buộc anh phải cạo sạch sẽ âm mao trước người, phía trước trơn bóng, hết thấy phong cảnh cũng có thể làm cho người vừa xem hiểu ngay.

Mục Dã nắm chặt gậy thịt Tùng Trạch, trườn mền – hôn mấy lần, sau đó mở miệng ngậm tiến vào. So với cậu, gậy thịt của Tùng Trạch chỉ có thể coi là thanh tú, bởi vì rất ít tiếp xúc với những người khác giới, nên nó có vẻ trắng mịn sạch sẽ.

Mục Dã dùng khoang miệng ầm áp bao vây lấy hạ thân của anh, chậm rãi phun ra nuốt vào, một tay nắm chặt nửa phần sau, không được ngậm vào trong miệng trượt động, một cái tay khác thì lại nâng đỡ trứng nang, lại nắm lại xoa đùa liên tục.

Tùng Trạch chỉ cảm thấy toàn bộ máu của cơ thể đều vọt tới dưới cây dương vật này, anh bất an nắm chặt ga trải giường dưới thân, khó chịu – gọi: “Mục Dã, đừng đùa phía trước nữa, tôi sẽ rất muốn bắn...”

Mục Dã phun gậy thịt ra, ngẩng đầu lên nhìn Tùng Trạch nở nụ cười, trong ánh mắt tràn đầy sủng nịch: “Tiền bối nhịn không được thì đừng nhịn, muốn bắn thì cứ bắn đi.”

Nói xong, cậu dùng lưỡi đâm đâm mã mắt đang mở ra đóng lại của Tùng Trạch, sau đó hoạt động khoang miệng một chút, bỗng nhiên đem gậy thịt Tùng Trạch nuốt vào một đoạn dài. Quy đầu mẫn cảm chống đỡ ở nơi sâu nhất trong cổ họng của cậu, Tùng Trạch không khỏi hít vào một hơi.

Mục Dã nghe được phản ứng của anh, chậm rãi đem gậy thịt phun ra ngoài, liếm liếm, sau đó thử đem cả cây nuốt vào. Thời điểm làm chuyện này, ánh mắt của cậu luôn đặt trên người Tùng Trạch, liên tục nhìn chăm chăm vào anh.

Cứ như vậy mà khẩu giao mười mấy lần, Tùng Trạch bị ánh mắt của cậu kích thích thân thể run lên, chưa kịp nhịn xuống, mã mắt đau xót, một luồng chất lỏng trong suốt bắn đi ra ngoài.

“Khụ khụ...” Mục Dã bị sặc đến quay đầu ho khan, không thể không phun đồ vật trong miệng ra.

Tùng Trạch kinh ngạc đến ngây người, có chút không biết làm sao mà nhìn cậu: “A, tôi nhịn không được...”

Mục Dã vung vung tay, quay đầu lại nhìn anh nói: “Không sao, tiền bối.” Khóe miệng cậu còn mang theo một tia chất lỏng bạch trọc, phần còn lại đều bị nuốt vào.

Tùng Trạch đau lòng, cúi người xuống dùng ngón cái giúp cậu lau sạch sẽ tàn dư trên mặt.

Mục Dã thuận thế lôi kéo tay anh, một lần nữa ngồi lên trên giường, sau đó nâng mặt Tùng Trạch lên, còn dùng chiếc miệng mang theo mùi vị tinh dịch kia mà hôn anh.

Cậu một bên hôn môi Tùng Trạch, một bên dành thời gian ở bên tai Tùng Trạch nhắc nhở: “Tiền bối, vừa này như vậy cũng gọi là yêu thích.”

“Tôi biết rồi.” Tùng Trạch dở khóc dở cười, “Tôi biết cậu là thật sự yêu thích tôi.”

Mặc kệ là đồng tính hay là khác phái trong lúc quan hệ tình dục, khẩu giao đều là một phương diện trả giá. Nếu như không phải rất yêu thích đối phương, người bình thường sẽ không quá nguyện ý làm loại chuyện như vậy.

Công ty tuy rằng không có để Tùng Trạch quay phim có đề tài quá mức thô bạo, nhưng khẩu giao là chuyện không thể tránh được. Nhìn một nam nhân đẹp đẽ quỳ trên mặt đất, dùng miệng vì một người đàn ông khác mà phục vụ, mãi đến tận khi đối phương cao trào, cuối cùng thường thường sẽ bị bắt đến tình dịch đầy mặt, cái cảnh dâm mỹ này cũng là một loại ham muốn chinh phục của nam nhân mà các khán giả thích xem.

Tùng Trạch có khuôn mặt đẹp đẽ, nam nhân khác cũng đồng ý vì anh làm, nhưng nói tóm lại, vẫn là anh vì người khác làm nhiều hơn.

Bây giờ nhìn Mục Dã cam tâm tình nguyện chỉ để nhìn thấy dáng vẻ thoải mái của anh, Tùng Trạch tin tưởng, người này nhất định rất yêu thích mình

10. Chương 10: Thân Cùng Tâm Biểu Đạt (trung)

“Tiền bối mau tới đây.” Mục Dã ra hiệu cho anh xoay người lại, quỳ nằm lỳ ở trên giường, vừa vịn để cho cặp mông của anh đối diện với mình.

Tùng Trạch nghe theo, anh tự động mở ra hai chân, eo hạ xuống, cái mông ngạo kiều nâng cao hết mức, làm cho Mục Dã chớp mắt một cái liền nhìn thấy vị trí bí ẩn kia. Cậu duỗi ra một cái tay, đẩy một bên mông thịt ra, lộ ra miệng huyết phần hồng, Mục Dã chỉ hận không thể tự tay cầm lấy cón thịt một đường đâm thẳng vào trong.

Mục Dã quỳ gối phía sau anh, cúi đầu, cầm lấy tay Tùng Trạch liếm lòng bàn tay một hồi, sau đó thuận thể liếm lên trên thân hình nhiễm phần hồng kia.

Cái lưỡi ẩm áp mềm mại kề sát ở miệng huyết, liếm nơi đó chắc chắc lấy nước dâm một vùng. Hậu huyết rất nhanh mềm mại xuống, cái đầu lưỡi kia liền cuốn lên đẩy sâu vào bên trong.

Tùng Trạch thoải mái lại khó nhịn rên rỉ, anh một bên nhẹ nhàng thở dốc, một bên không kìm lòng được dâm thủy tràn ra hậu huyết, muốn hút nạp cái dị vật kia vào sâu bên trong.

Mục Dã liếm láp một lúc, ngậm ra không ít dâm dịch, Tùng Trạch bị cậu khiêu khích đến sắp điên rồi, miệng huyết không ngừng mà co rút lại, bức thiết – càng muốn cái vật to lớn kia hung hăng đi sâu vào cơ thể mình.

Mắt thấy Tùng Trạch sắp nhịn không nổi, Mục Dã rút cục cũng không tiếp tục dâm vật anh, liền đưa tay đem anh kéo đến, mặt quay về phía đối diện với mình ngồi xuống.

Tùng Trạch vừa ngồi xuống liền dựa sát vào người cậu, liều mạng cọ sát vào lồng ngực cậu.

Mục Dã thuận thể mở rộng vòng tay đem anh ôm lấy, nói: “Tiền bối, vừa rồi anh cảm nhận được chứ? Những hành động như khi này cũng được gọi là yêu thích.”

Tùng Trạch căn bản không nghe thấy cậu nói cái gì, chỉ có thể ừ a vài tiếng, như con mèo nhỏ bình thường không ngừng mà ở trên người cậu cọ tới cọ lui.

Mục Dã cắn cắn vành tai anh, nhẹ nhàng thổi hơi nóng vào, âm thanh trầm thấp lại tràn ngập ý vị dụ dỗ: “Tiếp đó, anh muốn em làm cái gì nữa đây?”

“Thao anh... Thao anh...” Tùng Trạch vừa nói, một bên không nhin được nâng lên cái mông, muốn lập tức ngồi lên trên cái vật kia của cậu.

Nhưng Mục Dã một mực ngăn cản anh, nhìn như có vẻ cậu là còn muốn lại nói chuyện với anh. Cậu nhìn khuôn mặt Tùng Trạch đang bị dục vọng điều khiển, khóe môi nâng lên nụ cười xấu xa, cố ý hỏi: “Tiền bối muốn em dùng cái gì thao a? Em có thể dùng ngón tay, cũng có thể dùng gây đấm bóp nha, anh không phải cũng hay lấy gây đấm bóp tự an ủi chính mình à...”

“Không, không!” Tùng Trạch lắc đầu, âm thanh run rẩy nói, “Anh muốn em... Dùng côn thịt của em... Rất lớn... Rất thô... Rất thoải mái...”

Nghe anh nói như vậy, Mục Dã cũng không nhin được, cậu hít sâu một hơi, cấp tốc mở y phục chính mình ra, lấy côn thịt đã sớm cương cứng ra. Cậu nhìn ánh mắt cấp thiết của Tùng Trạch, dứt khoát dùng tay chống đỡ trên ga trải giường, eo uốn một cái, lấy côn thịt đưa đến trước mặt Tùng Trạch.

“Tiền bối, anh tự mình ngồi lên trên có được không?”

Tùng Trạch ừ một tiếng, quỳ ngồi ở trên giường, một tay đỡ côn thịt của Mục Dã, một tay đẩy ra hậu huyết của chính mình, điều chỉnh vị trí một chút sau đó liền ngồi thụp xuống.

Anh đem côn thịt của Mục Dã một phát một ghim sâu toàn bộ vào trong hậu huyết mình, hành thân thô to ép lên tràng bách yếu đuối, đem bên trong nhồi đến cơ hồ không có một khe hở.

Tùng Trạch thỏa mãn – rên rỉ một tiếng, bắt đầu ở trên người Mục Dã lên lên xuống xuống.

Tùng Trạch hoàn toàn đem tiết tấu nắm trong tay, nhưng anh giờ khắc này chỉ muốn dùng hành động kịch liệt nhất xuyên mình đến cao trào. Một tay anh chống lên bấp đùi Mục Dã, đầu gối chống lên trên giường, điên cuồng như thế tham lam nuốt lấy côn thịt dưới thân.

Mục Dã nhìn dáng vẻ thỏa mãn của anh, trong lòng vô cùng ung dung, bên mép thậm chí lộ ra vẻ mỉm cười. Cậu muốn nhìn dáng vẻ Tùng Trạch điên cuồng vì cậu, cái cảm giác này thật sự rất tốt.

Nhìn thấy cơ thể Tùng Trạch bởi vì kịch liệt vận động mà tràn đầy mồ hôi, Mục Dã có chút không đành lòng, ngồi ngay ngắn người lại, đưa tay đem Tùng Trạch từ trên người ôm hạ xuống. Cậu để Tùng Trạch nằm ở trên giường, đem hai chân của anh ép lên đặt trên vai mình thành tư thế chữ V, sau đó động thân chậm rãi tiến vào.

“A...” Tùng Trạch thật sự rất mệt mỏi, vòng eo cùng hậu huyết đều vô cùng tê dại, ý thức cũng có chút mơ màng màng, nhưng chỉ cần côn thịt Mục Dã đi vào, thân thể của anh liền theo phản xạ tự nhiên bắt đầu động tác phun ra nuốt vào.

Mục Dã không muốn dẫn vật Tùng Trạch chút nào, lập tức liền ra vào mãnh liệt. Cậu hết sức quen thuộc thân thể Tùng Trạch, mỗi một lần đâm vào liền chuẩn xác đâm vào điểm mẫn cảm nhất của Tùng Trạch, cứ thế không biết đã đâm vào chỗ ấy mấy lần liền đem Tùng Trạch xuyên đến la to.

Mục Dã càng ngày càng hưng phấn, vòng eo nhún liên tục, đột nhiên, dưới thân người một trận run rẩy, hành lang ẩm áp bắt đầu kịch liệt co rút lại, cái kia một hồi co bóp mạnh khiến cho cậu không biết có bao nhiêu thoải mái.

Mục Dã cầm lấy cánh mông của Tùng Trạch, đem mông thịt trắng mịn bóp đến mức không nhận ra hình dáng. Thừa dịp Tùng Trạch cao trào, cậu liều mạng đánh cảm thêm mấy chục lần, rốt cục cũng ở trong cơ thể Tùng Trạch bắn ra ngoài.

Chờ dư vị cao trào đi qua, cậu mới lấy côn thịt bán mềm từ bên trong hậu huyết Tùng Trạch rút ra. Hai người sổng vai nằm ở trên giường, đều đang không ngừng thở dốc.

Một lát sau, Mục Dã xoay người, nhìn gò má Tùng Trạch nói: “Tiền bối, khi nãy cũng là yêu thích, anh có thích không?”

Tùng Trạch nhắm mắt lại, hầu như không có khí lực đáp lại cậu, chỉ có thể nhẹ nhàng gật gù.

Mục Dã nói: “Nhưng mà em cảm thấy như vậy còn chưa đủ. Tiền bối, em muốn chúng ta sống chung với nhau, em muốn cùng anh ngủ chung một căn phòng, mỗi ngày đều cùng nhau thức giấc trên một chiếc giường.”

Lông mi Tùng Trạch giật giật, rốt cục mở mắt ra: “Cậu...”

—— cậu là muốn cùng tôi làm tình mỗi ngày sao?

11. Chương 11: Thân Cùng Tâm Biểu Đạt (hạ)

Mục Dã như đã đọc được suy nghĩ trong đầu anh, cậu hết lắc đầu, lại gật đầu một cái, nói: “Em muốn mỗi ngày đều cùng anh sinh hoạt, cùng anh ăn cơm, đi dạo phố, tản bộ, mỗi ngày trải qua đều chỉ có riêng hai chúng ta... Cho đến khi có một người trong đó người chết đi, không, tốt nhất là mãi mãi cũng không xa rời nhau.”

Tùng Trạch trầm mặc một hồi, khàn khàn giọng mở miệng: “Giống như ba mẹ của tôi?”

“Đúng.”

“Ý cậu nói là cái loại tình cảm giống như trên ti vi à?.” Tùng Trạch nói, “Kỳ thực, ba mẹ tôi từ lâu đã không còn sống chung với nhau, mỗi người bọn họ đều đã có một bên đổ mới, ai cũng không muốn gặp lại tôi, như kiểu tôi chính là sai lầm lớn nhất trong đời họ ấy.”

Tùng Trạch nói, theo thói quen nở nụ cười.

Mục Dã căn bản không nhìn ra cái nụ cười này cùng nụ cười mà anh vẫn thường treo trên mặt có điểm gì không giống, nụ cười ấy vẫn cứ như vậy, vẫn hoàn mỹ không tì vết, nhưng không biết có phải là ảo giác hay không mà cậu thấy nụ cười này nhìn thật trống rỗng, giống như ngày hôm nay ở trong quán rượu khi cậu nhìn thấy anh, rõ ràng xung quanh náo nhiệt như vậy, nhưng anh vẫn một mực không hòa vào thế giới kia.

“...” Mục Dã ngây người, trong lòng bị cái nụ cười này đâm sâu đau nhói, “Xin lỗi, tiền bối, em không biết...”

“Không sao.” Tùng Trạch ôn nhu, âm thanh trước sau như một, “Rất nhiều người đã nói rằng họ yêu thích tôi, trong số bọn họ có người yêu thích thân thể của tôi, có người lại yêu thích tính cách của tôi, có điều, sau cùng thì họ cũng đều rời xa tôi rồi. Mục Dã, làm sao bây giờ cậu có thể dám chắc chắn rằng loại cảm giác này không phải là nhất thời kích động? Nếu thật sự như lời cậu nói, chúng ta mỗi ngày đều ở cùng nhau, mỗi ngày đều giống như ngày hôm nay, sớm muộn gì rồi cũng sẽ có một ngày cậu nhất định sẽ sinh ra chán ghét.”

“Tiền bối, em không phải...” Mục Dã lắp ba lắp bắp – mở miệng.

Tùng Trạch lắc lắc đầu, nói: “Tôi biết thân thể của tôi rất thích hợp làm tình cùng nam nhân, lúc bắt đầu cậu có thể sẽ rất hứng thú, nhưng trong tương lai vào một ngày nào đó cậu sẽ thấy phiền chán, cứ như con người ta vậy mỗi ngày đều ăn thịt, thì nhất định họ sẽ hi vọng thay đổi khẩu vị. Lại nói, tôi là một nam ưu, tôi quen thuộc cảm giác bị đủ loại nam nhân xuyên, như vậy tôi...”

Anh đem mình thả đến mức thấp nhất, không muốn cho người bên ngoài thấy được nội tâm của anh, Tùng Trạch là một người luôn thiếu cảm giác an toàn. Anh yêu thích khoái cảm mà từ các nam nhân mang đến, nhưng xưa nay sẽ không cùng bất luận người nào hứa hẹn cả đời. Không nuôi quá nhiều hi vọng từ người khác, như vậy thì sẽ không bị thương, đây là chuyện mà từ nhỏ anh đã học được.

“Tiền bối, anh nghe em nói!” Mục Dã hiếm thấy có một lần đánh gãy lời nói của Tùng Trạch, cậu nhìn thẳng vào mắt của Tùng Trạch, nghiêm túc nói, “Em đã suy nghĩ rất kỹ! Em sẽ cố gắng, trở thành người hợp tác duy nhất với anh. Em sẽ cùng anh làm tiếp công việc này, em sẽ vẫn bồi tiếp anh, mãi đến tận khi nào anh muốn thoái ẩn. Đến lúc ấy, em sẽ mang anh về nhà, chúng ta có thể đi tìm công việc mới... Không! Anh hoàn toàn không cần làm việc, ở nhà chăm sóc gia đình cho tốt là được, em chỉ hy vọng anh có thể ở bên cạnh em, trong mắt hay trong lòng anh đều chỉ cần có một mình em là đủ.”

Mục Dã nói, không kìm lòng được vươn mình ôm lấy Tùng Trạch, đem nửa người trên đè lên.

Cậu xoa xoa mái tóc của Tùng Trạch, nhìn thẳng ánh mắt sâu xa của anh, dùng ngữ khí gần như tham lam khát vọng nói: “Tiền bối, em nghĩ chúng ta sau này cũng sẽ giống như bây giờ, trong phòng chỉ có hai người chúng ta, không có ánh đèn, không có máy quay, chỉ có anh cùng em. Tiền bối, em muốn anh chỉ có thể thuộc về em, chỉ thuộc về một mình em, rất muốn rất muốn...”

Tùng Trạch nhìn vào cặp mắt thâm tình của cậu, trầm mặc trong giây lát, anh có chút động tâm, nhưng khi vừa nghĩ tới cái tương lai kia, trên mặt của anh lại hiện ra vẻ mặt mờ mịt.

Sau đó, cuối cùng anh vẫn lắc đầu một cái: “Tôi không biết...”

Trong lòng Mục Dã rất đau, ở trên môi cắn ra một dấu răng. Cậu có chút nhụt chí, nhưng vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ. Cậu có thể nhìn ra, kỳ thực Tùng Trạch là có một chút dao động, chỉ là vẫn không quyết định được.

“Nhất định là mình làm chưa đủ.” Mục Dã nghĩ thầm.

12. Chương 12: Đại Kết Cục

Mấy ngày kế tiếp, Mục Dã cũng không có rời đi.

Cả ngày cậu đều bên cạnh Tùng Trạch, dùng phương thức ôn nhu nhất thương yêu anh, chăm sóc anh, bất luận chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng đều nghĩ ra biện pháp để anh được thoải mái hưởng thụ nhất. Hai người có lúc làm tình, Tùng Trạch trước sau như một đều rất phối hợp, nhưng hai người đều hiểu ý nhau không ai nhắc lại chuyện lần trước.

Kỳ nghỉ kết thúc, Tùng Trạch trở lại công tác, Mục Dã cũng theo trở về.

Không lâu sau đó, đạo diễn bày ra một bộ phim mới, có đề tài liên quan tới ngày lễ cuối năm, nội dung thiên về hướng ấm áp, duy mỹ.

Mọi người yên lặng nhổ nước bọt: “Xin hỏi! Có bộ phim nào của Tùng Trạch lão sư mà không ấm áp?”

Đối tượng hợp tác lần này với Tùng Trạch vẫn là Mục Dã, thân thể hai người bây giờ không khác gì song sinh hợp phách. Mục Dã quen thuộc mỗi một góc trên thân thể Tùng Trạch, cũng có thể phân biệt ra được khi anh giả bộ cao triêu là như thế nào. Tùng Trạch cũng rõ ràng làm sao mới có thể khiến cho Mục Dã thoải mái nhất, có thể phối hợp với tiết tấu để cậu kích thích mãnh liệt nhất. Sau lần đã ngoại trở về kia, hai người phối hợp hầu như là thiên y vô phùng.

Ở hai người có thể nói hiệu suất hợp tác hoàn mỹ rất cao, cuộn phim sau khi tung ra thị trường phi thường thuận lợi. Phần cuối kịch bản lấy phân đoạn cao trào của Tùng Trạch làm kết, đạo diễn yêu cầu Mục Dã đem Tùng Trạch làm đến cao trào thật sự.

Chụp ảnh trước, Tùng Trạch đang ngồi ở bên trong phòng chụp ảnh nghỉ ngơi. Mục Dã đi tới, nhẹ giọng nói: “Tiền bối, chờ đến lúc kết thúc anh khoan hãy đi, bên trong tủ lạnh em có để ít điểm tâm, đều dựa theo khẩu vị yêu thích của anh mà làm, anh trước tiên ăn một chút rồi hãy về.”

Tùng Trạch ngẩng đầu lên nhìn cậu, trong mắt có chút kinh ngạc.

Ngày hôm nay hẳn là ngày cuối cùng quay bộ phim này. Từ sau khi trở về từ hải đảo, Mục Dã mỗi ngày đều sẽ mang cho anh một món đồ, phần lớn thời gian đều là cơm nước, có lúc cũng có thể là cây dù, quần áo, thậm chí thuốc trị thương lưu thông máu ứ.

Tùng Trạch biết, Mục Dã đang nỗ lực tham gia cuộc sống của anh.

Nói như vậy, đa số khi quan hệ đồng tính luyến ái nam, đặc biệt là trước khi để nam nhân khác tiến vào cơ thể mình, thì không nên ăn bất cứ thứ gì. Tùng Trạch cũng không có thói quen ăn như vậy, thường thì sẽ

để bụng đói đống phim, quay xong thì lập tức trở về ăn cơm. Người trong nghề tự nhiên biết chuyện này, nhưng hiển nhiên mọi người đều cho rằng đây là chuyện rất bình thường. Toàn bộ phòng chụp ảnh ai cũng đều mệt gần chết bận rộn cả ngày, đúng là sẽ có người thường thường sau khi tan làm mời Tùng Trạch ăn cơm, nhưng người chuẩn bị đồ ăn ngay từ sớm cho anh thì...

Có lẽ Mục Dã chính là người đầu tiên.

Khi bất ngờ chạm vào ánh mắt của Tùng Trạch, Mục Dã tựa hồ có chút không tự nhiên, cúi đầu đi ra. Mấy ngày qua, tuy rằng Tùng Trạch không có từ chối việc cậu lấy lòng, nhưng cậu cũng không dám tùy tiện bước sâu thêm một bước.

Bởi vì cậu sợ, sợ đau, sợ không thắng nổi.

Vì lẽ đó cậu học Tùng Trạch, đối xử với anh như bình thường, sau đó không nói một lời – lời kéo khoảng cách của nhau, chỉ ở bên cạnh yên lặng quan tâm.

Cảnh quay cuối:

Mục Dã lại khôi phục trạng thái trầm mặc ít nói, Tùng Trạch cũng quen rồi. Hai người ngầm hiểu ý bắt đầu làm, bất kể là màn dạo đầu hay là chính thức giao hợp, hai người đều tiến hành rất khá, mắt thấy Tùng Trạch muốn đi vào cao trào của khúc nhạc dạo.

Mục Dã đem vòng eo bủn rủn của Tùng Trạch đặt lên giường, nâng một chân của anh lên trầm mặc đánh xuyên.

Tùng Trạch nghiêng mặt nhìn về phía máy quay, ánh mắt một mảnh mê ly, hậu huyết bắt đầu có tiết tấu – co rút lại.

Màn ảnh đẩy mạnh, cho Tùng Trạch một bộ mặt đặc tả.

Lúc này, phía bên ngoài cửa sổ có người bắt đầu nhen lửa đốt pháo hoa. Màu sắc sắc sỡ khói hỏa từ phía sau cửa sổ sát đất bay lên bầu trời đêm, tức khắc liền tiêu tan, như một hồi ngắn ngủi lại mỹ lệ mệnh mông.

Tùng Trạch đạt đến cao trào bên trong bầu trời đầy pháo hoa kia, ý thức trong nháy mắt có chút mơ hồ. Anh ngừng đầu lên, dư quang của khóe mắt nhìn thấy khói hỏa dồn dập hạ xuống.

Lần này cao trào cũng không mãnh liệt, mà là giống như sóng biển cứ từng trận không ngớt, hết một sóng triều này lại một sóng triều khác đánh mạnh vào thần kinh anh, cứ tiếp diễn như vậy trong thời gian mười mấy giây, Tùng Trạch hoàn toàn chìm đắm ở bên trong một thế giới cực lạc hư vô mông ảo.

Không biết làm sao, vừa nghĩ tới cái cảnh ngày lễ tràn ngập bầu không khí đoàn viên, trong lòng anh đột nhiên có chút khổ sở.

Chậm chậm mà dài lâu cao trào kích thích tuyến nước mắt của anh, một giọt óng ánh như giọt nước mưa từ khóe mắt anh lướt xuống.

Mục Dã dừng động tác lại, có chút tay chân luống cuống – hỏi: “Tiền bối, sao anh lại khóc?”

Tiếng nói của cậu rất thấp, thấp đến mức chỉ có người cùng cậu dán vào nhau chặt chẽ như Tùng Trạch mới nghe thấy. Nhưng bên trong máy quay tất cả đều là hình ảnh đặc tả về mặt cao trào của Tùng Trạch, những người khác làm sao có thể không thấy cảnh này?

Đạo diễn cũng hơi kinh ngạc, này không phải nội dung có trong kịch bản. Lẽ nào Tùng Trạch dĩ nhiên bị Mục Dã mạnh mẽ làm đến khóc? Không thể nào? Tùng Trạch dù sao cũng là nam ưu có thâm niên đấy!

Cảm giác được xung quanh yên tĩnh lại, Tùng Trạch có chút quẫn bách, bất chợt dùng tay che mặt lại.

Kỳ thực anh không phải là bị cao trào kích thích khóc khan, anh chỉ là đột nhiên nghĩ đến hơn hai mươi năm đều là một thân một mình, dưới bầu trời đêm khói hoa như thế, mỹ lệ lại cô quạnh.

Trước đây sẽ không nghĩ như vậy, bởi vì xưa nay không có người ở phía trước chờ anh, nhưng là hiện tại...

Mục Dã bị dọa sợ rồi, cậu cho rằng chính mình đã làm sai cái gì, thương tổn đến thân thể Tùng Trạch. Cậu đang muốn rời khỏi cơ thể Tùng Trạch, thế nhưng Tùng Trạch chợt bỏ tay ra.

Anh mở to đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Mục Dã, môi hơi cong lên, nhẹ nhàng nói ra một câu.

“Tôi cũng yêu cậu.”

Mục Dã cả người chấn động, con mắt trợn thật lớn, một lát sau mới phản ứng được, không dám tin tưởng dường như hướng xuống mặt anh hôn môi.

Tùng Trạch rất nhanh đã đáp lại cậu.

Hai người dưới bầu trời đầy pháo hoa chiếu rọi, kịch liệt – ôm hôn.

Ngay đêm đó, tại gian phòng Tùng Trạch.

Hai cổ thân thể hùng hực dính thật chặt vào cùng nhau, thỉnh thoảng truyền đến một hai âm thanh kịch liệt thở dốc.

Mục Dã nói năng lộn xộn – nói: “Tiền bối, em không dám nghĩ tới, không dám nghĩ tới anh thật sự sẽ thích em...” Cậu kích động nhưng lại hưng phấn, cảm giác mình rất cục chân chính cũng có được người này, hạnh phúc đến mức khóc lên.

“Không cần phải gọi tiền bối rồi.” Tùng Trạch có chút bất đắc dĩ, chủ động hôn một cái lên khóe miệng Mục Dã, ánh mắt chuyên chú nhìn cậu, “Gọi tên của tôi.”

“Tên của anh...” Mục Dã vừa sốt sáng lên, “Tùng Trạch, Tùng Trạch... Ca...”

Không biết tại sao, cậu vẫn là không dám gọi thẳng tên Tùng Trạch. Hai chữ này lại như dấu ấn trong lòng cậu, cậu có thể để ở trong lòng vĩnh viễn ngược nhìn, cũng không dám tùy ý xâm phạm.

Tùng Trạch nở nụ cười, trả lời hần: “Ừm.” Tiếp theo lại nói cho Mục Dã, “Em đuổi tới chỗ anh rồi!”

Mục Dã như người sắp bị chết đuối vớ được một khúc gỗ cứ như thế chặt chẽ ôm lấy anh, như là không thể tin được dường như là muốn xác nhận lần nữa: “Em sau này chính là bạn trai của anh? Đây là có phải là sự thật không?”

“Ừm.”

“Cái kia...” Mục Dã đem anh ôm càng chặt hơn, như cún làm nũng chủ mà đem đầu đặt ở trên cổ anh, hơi ngượng ngùng mà nói, “Anh có thể hay không gọi em một tiếng chồng... à... Cái kia... Cũng chỉ khi ở trên giường gọi thôi...”

“Ày...” Tùng Trạch suy nghĩ một chút, sắc mặt trở nên hồng hồng, không biết anh nghĩ tới điều gì đột nhiên bật cười, “Nếu như em thật sự có thể đem anh làm đến khóc lóc van xin, thì muốn anh kêu như thế nào cũng được.”

“Thật sao?!” Nghe được lời anh nói, Mục Dã lần thứ hai trở nên hưng phấn.

“Ừm.”

“Cái kia... Vậy chúng ta hiện tại liền thử xem đi!” Mục Dã nhìn Tùng Trạch, lén lút nắm chặt nắm đấm, chỉ cảm thấy trong thân thể dâng lên một cảm giác tự tin vô cùng.

Cậu giống như là muốn nhắc nhở Tùng Trạch, đang hoàng trình trọng – nói, “Tùng Trạch ca, em quá quen thuộc thân thể của anh, nếu như muốn em làm anh đến khóc van xin thì....haha... nói không chắc nha!”

Nghe vậy, Tùng Trạch nháy mắt một cái.

Thật sự, nói không chắc nha!

—XONG—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gian-phong-ngot-ngao>